

ΓΙΑ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΚΑΘΕ «ΦΥΛΑΚΗΣ»

Η μεταφορά της κεντρικότητας κάθε συζήτησης σε άλλη βάση, μεταβάλλει τον παρονομαστή των επιχειρημάτων, αλλάζει τα συμπεράσματα και τις πολιτικές κατευθύνσεις. Εν προκειμένω, η υποδείξη του δημοσιονομικού χρέους, ως αιτίας της συστημικής καπιταλιστικής κρίσης, αποσκοπεί στην αποκλειστική διαχείριση της εντός θεσμικών πλαισίων. Αποσκοπούν έστω και στο μέτρο του εφικτού, στην κατοχύρωση της κοινωνικής συνυπευθυνότητας κι ως εκ τούτου στη συναίνεση, στην πολιτική ομαλότητα για τη διευθέτηση της δημοσιονομικής προσαρμογής με τις πολιτικές λιτότητας και υφαρπαγής, για την συγκέντρωση του πλούτου υπέρ του κεφαλαίου

Η καθολική ανατροπή των κυρίαρχων θεσμών έρχεται μόνο από τα κάτω, μέσα από τον αντιθεσμικό-αντικαθεστωτικό αγώνα, από το πρωτοποριακό επαναστατικό κίνημα που διαθέτει την βούληση και την παρηρησία για να αναλάβει το ιστορικό του καθήκον. Αυτή τη σταθερή επιθυμία, που καθορίζεται αποφασιστικά από την ευκρίνεια των πολιτικών θέσεων, οι οποίες συγκεκριμενοποιούν, μέσα από το ταξικό αντικαπιταλιστικό πρίσμα, τη στρατηγική διαδρομή προς την εκτέλεση της καρδιάς της εξουσίας, αντι της διαδρομής για την αντικατάσταση της εξουσίας με μία άλλη. Αντί της τακτικής της αντιπολίτευσης

Η κυριαρχία του καπιταλιστικού συστήματος δεν ανατρέπεται από την εναλλαγή των αυλικών του. Οι τεχνοκράτες στους διεθνείς οργανισμούς εργάζονται σκληρά για τη λογιστική διαχείριση και αξιολόγηση, των υπερεθνικών και λοιπών ομολόγων των χρεομένων και χρεοκοπημένων κρατών. Η κυβερνητική αριστερά, όπως και οι ακαδημαϊκές μαρξιστικές σχολές αναπαράγουν ως κλισέ ότι : «...Το δημόσιο χρέος γίνεται ένας από τους πιο δραστικούς μοχλούς της πρωταρχικής συσσώρευσης» και ότι αποτελεί όπλο μαζικής καταστροφής. Όπως επίσης και ότι, «...Το μοναδικό κομμάτι του λεγόμενου εθνικού πλούτου, που στους σύγχρονους λαούς ανήκει πραγματικά στο σύνολο του λαού είναι το δημόσιο χρέος τους.» και το οικειοποιούνται, διαστρεβλώνοντας τη σημασία του, απλά για να δημαγωγήσουν και να εξασφαλίσουν την κοινοβουλευτική εξουσία προς όφελος τους κι έτσι και τη συνενότητά τους, με το υπόλοιπο μπουρδέλο του κοινοβουλίου. Όντως πρώτη φορά αριστερά. Από τα κελεύσματα της ανατροπής και ρήξης, στην σεμνότυφη εξάρτηση, στον έντιμο συμβιβασμό της συνδιαχείρισης. Η ελπίδα δεν έρχεται σωτήρια από πάνω. Σύντομα τα αποτελέσματα του αντικοινωνικού τους έργου και οι αντιφάσεις τους θα πολλαπλασιαστούν, τα ισοδύναμα μέτρα θα είναι αποκαλυπτικά για το ποιόν τους, τα αναληθικά επικοινωνιακά παίγνια θα καθηλωθούν από την ίδια την πραγματικότητα. Οι υποστηρικτές τους θα συνταχτούν ως κομματικοί φρουροί και ιδεολογικοί πελάτες.

{Βλέπουμε ότι σχεδόν το 1/3 του ελληνικού χρέους αφορά στα δάνεια του EFSF (για το δεύτερο πρόγραμμα) που εκτιμώνται στα 99 και 35 δις ευρώ, σύνολο 134 δις ευρώ από τα συνολικά 319 δις. Ακολουθούν με 53 δις ευρώ τα διμερή δάνεια με την Ευρωπαϊκή Ένωση και με 38 δις ευρώ οι μετοχές ECB/NCB. Τα νέα ομόλογα που προέκυψαν μετά το 2012 υπολογίζονται στα 31 δις ευρώ, ενώ τα δάνεια προς το Δ.Ν.Τ στα 29 δις. Τα ασφάλιστρα μικρής διάρκειας της χώρας μας είναι στα 15 δις ευρώ, οι μετοχές στα 4 δις ενώ επίσης 15 δις ευρώ εκτιμώνται και τα χρέη προς «υπολοίπους». }

Η παρατεταμένη ύπαρξη της καπιταλιστικής κρίσης, με τη διαχείριση της μέσω της ελεγχόμενης χρεοκοπίας από τα ίδια συστατικά του νεοφιλελεύθερου χρηματοπιστωτικού πυλώνα από τα οποία και ξέσπασε, μονιμοποίησε την συνθήκη της κοινωνικής ένδειας. Παράλληλα σε όσμωση με μέρος της κρατικής προπαγάνδας εμφύσησε στις κοινωνικές αντιστάσεις, διαχειριστικά αιτήματα. Ο δημόσιος διάλογος για επιτροπές λογιστικού ελέγχου και εξεταστικές μνημονίων, η διαπίστωση των leader και failed states και της μεταφοράς μέρους των κεφαλαίων, οι «αόρατες» αγορές και η ανακάλυψη της ιεραρχίας στην Ε.Ε. με αναγωγή και πολιτική επικέντρωση στη «Γερμανική κατοχή» και «4ο Ράιχ», ο λόγος περί σεισάχθειας- κούρεμα του χρέους, οι πατριωτικές ενέσεις της ρητορικής περί «μονομερών ενεργειών»... Τα «εξωθεσμικά» αυτά, αριστερά φληναφήματα-ως αυτοτελή προτάγματα, σε ρόλο υπέρτατου σκοπού- που έσπειραν τις αυταπάτες για τον εξανθρωπισμό του καπιταλισμού, υποκαθιστώντας τον ταξικό αντικαθεστωτικό αγώνα με το διαταξικό και εθνικοαπελευθερωτικό, ακούγονται πλέον από την κυβερνητική έδρα της κρατικής εξουσίας, με τη μορφή λεκτικών λεονταρισμών, ενταγμένων στη ρητορική της κοινωνικής δημαγωγίας της. Από το «μαζί τα φάγαμε» της κοινωνικής συνυπευθυνότητας και μετά από 5 χρόνια κοινωνικής λεηλασίας, κατασκευάζουν τη συναίνεση για ταξική ειρήνη, για διαπραγματεύση και δοσοληψίες στην τσόχα των θεσμών, των πιστωτών και των αρπακτικών που μέχρι χτες καταγγείλαν...Η εθνική οικονομική πολιτική απογυμνώνεται, γίνεται ανέκδοτο.

Αγωνιά η αριστερή αρθρογραφία βλέποντας τα ιστορικά βαρίδια να ταλαντεύονται ως εκκρεμές ανάμεσα στα πόδια της, ανάμεσα στη λαθολογία των πολιτμπιρό (με τις συμφωνίες/συνεργασίες της εξάρτησης και του αφοπλισμού, τις εκτελέσεις, τα βασανιστήρια), και στην ύμνηση της ένοπλης αντίστασης, των λαϊκών αγώνων και αγωνιστών, την εποποιία του αντάρτικου στον εμφύλιο. Εξύμνηση αγώνων που στόχευαν σε κοινωνίες που διαπνέονταν από Ανθρώπινες αρχές, δίχως εκμετάλλευση και συστημική βία, για κοινωνίες δίχως μοναρχοφασίστες, χίτες και γερμανοτσολιάδες, για την λαοκρατία. Απεύχονται, παρά το ιστορικό ασύνδετο, την επανάληψη των λαθών και της ήττας και διόλου τυχαία ενθυμούνται τις ιστορικές κατά σειρά συμφωνίες της «εθνικής ενότητας» και έπειτα τις εκφυλιστικές επιπτώσεις του στρατηγικού πλαισίου, που επέτεινε ο καθορισμός του χαρακτήρα του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου σαν «αντιφασιστικού» και όχι ιμπεριαλιστικού, που εισήγαγε και τη διάσταση της «αντιφασιστικής συμμαχίας» με τους «δημοκράτες» Βρετανούς, Αμερικανούς και Γάλλους ιμπεριαλιστές.

Τα κράτη στην ιστορία τους διαιρέθηκαν και πολλαπλασιαστήκαν και ο ρόλος τους στη διεκπεραίωση των λειτουργιών του κεφαλαίου δεν κατήργησε την ύπαρξη του εθνοκράτους, αλλά το ενδυνάμωσε, τόσο για την απόσπαση της αξίας της εργατικής παραγωγικής δύναμης, όσο και την ωμή ισχύ του απέναντι στον λαό «του». Δυστυχώς, για όλους, αλλά και για τους θιασώτες των αναλυτικών εργαλείων της θεωρίας του αντιιμπεριαλισμού και του εθνικοαπελευθερωτικού πολέμου,- ο καπιταλισμός υπάρχει παντού, δικτυώνεται και κινείται σε κάθε κράτος. Από την Ε.Ε μέχρι το BRICS και από τις ΗΠΑ ως το παράνομο κεφάλαιο του ισλαμικού χαλιφάτου. Το χρηματοπιστωτικό σύστημα χαίρεται την ηγεμονία του. Αν και κατά τόπους διαφοροποιείται το νεοφιλελεύθερο μοντέλο, αν και οι αγορές δεν υπήρξαν ποτέ εννιαίες.

Πάνω σε αυτή τη βάση, της πρωτοκαθεδρίας της δικτατορίας των αγορών και στον εν τη γεννέση-ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό των συμμαχιών και της αλληλοεξάρτησης, το ελληνικό κράτος ομολογεί την άρρηκτη σχέση του με αυτή: Επισφραγίζει τον ιστορικό συμβιβασμό με το μνημόνιο. Σάρκα από την σάρκα του αστικού κράτους για να διαχειρίζονται στην τσόχα του εθνικού και ευρωπαϊκού κοινοβουλίου τους ληστρικούς όρους και την διαδικασία κοινωνικής λεηλασίας.

Λέξη προς λέξη και πίσω από τις λέξεις, αποδεικνύεται ότι οι αριστεροί κυβερνώντες είναι πιστοί προσκυνητές των θεσμών της Ε.Ε και των συμφωνιών της στον Π.Ο.Ε. (και των ιστορικών της συνθηκών από το Μάαστριχτ, την Λισσαβόνα μέχρι την στρατηγική της Ευρώπης 2020), της Ο.Ν.Ε. και της Ε.Κ.Τ., των υποχρεώσεων του κράτους προς τους ιδιώτες πιστωτές και του σεβασμού των κανονισμών. Προσκυνητές στις τράπεζες, στις πολυεθνικές. Ενταγμένοι στα γεωπολιτικά και ενεργειακά συμφέροντα του ευρώ/δολαρίου στην μεσόγειο. Συνεργοί στις δολοφονίες του NATO και της Frontex...για έναν άλλο κόσμο εφικτό μέσα στον καπιταλισμό! Κι ας κομπορρημονούν και ας επιδίδονται σε επικοινωνιακά τεχνάσματα ότι τάχα σηκώνουν κεφάλι κι ας κατευνάζει ο Δραγασάκης τις αγορές, επιβεβαιώνοντας το ξεπούλημα μέσω ιδιωτικοποιήσεων, λέγοντας «υπάρχουν αγορές και αγορές , πιστωτές και πιστωτές». Οι μάσκες έπεσαν, τίποτα πλέον δεν συγκαλύπτεται..

ΣΩΠΑ ΟΠΟΥ ΝΑ ΄ΝΑΙ ΘΑ ΣΗΜΑΝΟΥΝ ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Έπειτα από την εκλογική αντικατάσταση του πολιτικού προσωπικού το πηδάλιο στον διεκπεραιωτικό και κατασταλτικό ρόλο του αστικού κράτους, ανέλαβε πλέον το κυβερνητικό μόρφωμα των Σύριζα-Αν.Ελ. Αυτοί που από την εποχή που ήταν αριστερά γκρουπούσκουλα μέχρι και σήμερα, με τον κοινοβο(υ)λευτισμό τους, παραδοσιακά σφετερίζονται το αίμα, τα βασανιστήρια, τις εξορίες, την ταξική πάλη του προλεταριάτου, τους λαϊκούς αγώνες, που διεύρυναν την βάση τους, εξαγγέλλοντας ψευδεπίγραφα τη «ρήξη» με τον καπιταλισμό και το τέλος της κρατικής τρομοκρατίας. Ας ανατρέξει έστω και αργοπορημένα κανείς στην ιστορία του προσκυνήματος και των καταγγελιών του Σύριζα, αυτού που από την γέννηση του ως Κ.Κ.ΕΣ πάντα σέρνονταν γονυπετής στα πόδια της αστικής δημοκρατίας, αυτού που συνέταξε τις διακηρυκτικές του αρχές και την ιδεολογική του ταυτότητα στη βάση της υποταγής στην ευρωπαϊκή λυκοσυμμαχία, που πάσαρε την εν ελλάδι εκδοχή του «ευρωκομμουνισμού» και του ανθρώπινου καπιταλισμού...προς ένα σύγχρονο ευρωπαϊκό κράτος. Ας μνημονεύσει ο καθένας στις εκδηλώσεις του επονομαζόμενου κινήματος της αντιπαγκοσμιοποίησης τον πολιτικό λόγο περί καθολικής ανατροπής του καπιταλισμού και την έμπρακτη στοχοθεσία των αναρχικών και αυτούς που αναλάμβαναν την εσωτερική πυρόσβεση στις συγκρούσεις, παράλληλα με τον καταγγελτικό λόγο για την αδηφαγία του καπιταλισμού. Ας μνημονεύσει ο καθένας το συνειδητό σαμποτάζ στην φιάστα της πορείας του κοινωνικού φόρουμ (Σύριζα) στις 6/5/2006, ενός άλλου κόσμου εφικτού μέσα από τις καμένες τράπεζες, τις επιθέσεις στις κατασταλτικές δυνάμεις και τα οχήματα τους, που αποτύπωσαν με ευκρίνεια ότι κανένας κόσμος δεν είναι εφικτός όσο

υπάρχει κράτος και καπιταλισμός. Τότε που κατέδιδαν και προβακατολογούσαν με τον υπουργό δημοσίας τάξης Β.Πολύδωρα να απολογείται για τον υπολογισμό του κόστους. Επιχειρούν διαχρονικά και διακαώς την αφομοίωση και τον αφοπλισμό της πολιτικής αντίστασης. Σαν άλλοτε έτσι και τώρα έχουν συνυπογράψει με τους φασίστες την εγκληματοποίηση του αντικαθεστωτικού αγώνα, την εξομάλυνση των κοινωνικών αντιστάσεων. Ο λόγος περί βραχύβιας κυβέρνησης και αριστερής παρένθεσης πριν την παλινόρθωση της άκρας δεξιάς, δεν διαφέρει και πολύ από τα διλήμματα ευρώ ή grexit και χρεοκοπία. Η διγλωσσία που επιδεικνύει ο Σύριζα στάζει το μελάνι της Βάρκιζας.

Τι συμφορά, ενώ είσαι καμωμένος για τα ωραία και μεγάλα έργα η άδικη αυτή σου η τύχη πάντα ενθάρρυνση κ' επιτυχία να σε αρνείται να σ' εμποδίζουν ευτελείς συνθήκες, και μικροπρέπειες, κι αδιαφορίες. Και τι φρικτή η μέρα που ενδίδεις. «Η Σατραπεία»

Η ευθυκρισία οφείλει να διασφαλίζει την ακεραιότητα της ιδεολογικής πολιτικής ταυτότητας, των θεμελιακών πολιτικών αξιακών αρχών, των οποίων αυτός που υιοθετεί αυτήν ταυτότητα, οφείλει να γίνεται οργανικός αρωγός. Να διασφαλίζει τις διεργασίες της πολιτικής, επιχειρησιακής και οργανωτικής συγκρότησης του επαναστατικού κινήματος, με την ανάληψη ατομικής ευθύνης και πρωτοβουλιών προς την πρακτική εφαρμογή του συλλογικού ανατρεπτικού σχεδίου, ενάντια στο εχθρικό μέτωπο, και υπέρ της όξυνσης του ταξικού κοινωνικού πολέμου.

Προφανώς, εκεί όπου η φρενίτιδα του υποκειμενισμού ματαιοδοξεί, ο αυθορμητισμός εγκλωβίζεται αυτιστικά στα όρια του κι ο υπαρξισμός και το πολιτισμικό υπερίπτανται ή επιδιώκουν την εξίσωση τους με το πολιτικό, στο πεδίο της πολιτικής σύγχυσης, της ιδεοληψίας και της αντιδραστικής αυτοεπιβεβαίωσης, είναι τουλάχιστον επιβεβλημένη αρχικά, η συναισθηματική αποστασιοποίηση. Η αποσκίρτηση από τις καλλιεργημένες ψευδαισθήσεις και τα αναληθικά της κοινωνικής δημαγωγίας που αποβλέπουν στην αφομοίωση και στον αποπροσανατολισμό των κοινωνικών αντιστάσεων. Όταν παραγοντίζει, δημόσια και συνειδητά ο οπορτουνισμός δε, για να συντηρηθούν οι καβάντζες στις οποίες ηγεμονεύουν οι ονειρώξεις του, το υποτιθέμενο υποκείμενο της «σατραπείας» αποκτά ταυτότητα και χρήζει της ανάλογης αντιμετώπισης για την εμφανή ή και έμμεση συνηγορία στον αφοπλισμό. Εύλογο το ξεσκάρισμα και η «αποπληρωμή» με κάθετες τομές. Ξεκάθαρα χαρακώματα. Αν μέχρι πρότινος, απέναντι σε αυτούς που κάθονταν στο ίδιο τραπέζι με την τέως αξιωματική αντιπολίτευση παρείχε άλλοθι η ανεκτικότητα/ ανοιχτότητα σήμερα δεν υπάρχει κανένα. Η αναρχία δεν ευθυγραμμίζεται με την αριστερά.

ΕΝΑΝΤΙΑ στην ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ της ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Το πολιτικό πεδίο που διανοίγεται μπροστά μας δεν είναι προνομιακό εκ φύσεως, επειδή η δεξιά χτυπούσε το μαστίγιο και η αριστερά υπόσχεται καρότα. Μπορεί όμως να γίνει, όχι γιατί παρέχεται η δυνατότητα από τα πάνω. Τουναντίον. Από τις αντιστάσεις που λαμβάνουν χώρα την τελευταία πενταετία, (ως ανάγχωμα στην κρατική καταστολή, στη φοροληστική επέλαση, στη ναζιστική τρομοκρατία, στην εργασιακή εκμετάλλευση, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στη φτωχοποίηση του πληθυσμού, στη κατολίπηση εργασιακών κεκτημένων), να περάσουμε στην κοινωνική, ταξική αντεπίθεση, στις πολιτικές αντιστάσεις που θα εκθέσουν τους κατ'έξοχην σφετεριστές του προλεταριάτου. Στις πολιτικές επαναδιεκδικήσεις, στην επαναφορά των στεγανών που απώλεσε η ταξική υποαναχώρηση. Ανασύνταξη προς την κατεύθυνση καταστροφικών ρήξεων με τους διεθνείς και εγχώριους θεσμούς, με πολιτική δράση, οξύνοντας τον πόλεμο όπως με ιδεολογική διαπάλη αναπόσπαστα και με υλικούς όρους. Με απόπειρα τον σχεδιασμό και την στρατηγική που διέπεται από τον γνώμονα της κοινωνικής επανάστασης

Ο κοινωνικός/ταξικός αγώνας για την καταστροφή του κεφαλαίου και του κράτους, το διεθνιστικό κάλεσμα για τη βίαιη ανατροπή του καπιταλισμού όχι απλά δε διαβάλλεται με το χαρακτήρα του «ουτοπικού» έναντι του πολιτικού «ρεαλισμού» (της συνέχισης της αστικού κοινοβουλευτισμού, της ταξικής εκμετάλλευσης, της ιδιοποίησης του κοινωνικού πλούτου στα χέρια του κεφαλαίου), αλλά, εφόσον δεν αποτελεί θεωρητική συνθηματολογία, διαρρηγνύει την εκεχειρία και την απόπειρα υλοποίησης της από το σύστημα, γι' αυτό και κρίνεται, εκ προοιμίου, ως εγκληματική. Ωστόσο, δεν νοείται πολιτική αντίσταση δίχως πολιτική δράση. Έτσι, για λόγους ιδεολογικού πολέμου, χρήζει πρωτίστως ποινικής μεταχείρισης και γι' αυτό, απολιτικοποίησης.

Το σύνολο των πολιτικών κρατούμενων νοσηματοδοτεί τις εχθροπραξίες εναντίον του συστήματος και αυτό τους χαρακτηρίζει και ως πολιτικούς αιχμάλωτους της αστικής δημοκρατίας. Είναι εμφανής και από την ελάχιστη αυτήν βάση η αναγκαιότητα για την διαμόρφωση ενός πολιτικού ρεύματος υπέρ της απελευθέρωσης των πολιτικών αιχμαλώτων. Σταθερά, από το αντιτρομοκρατικό δόγμα που κηρύχτηκε από τις Η.Π.Α. με την έλευση του αιώνα μέχρι και σήμερα στην Ελλάδα πραγματοποιείται μια εξελισσόμενη αναδιάρθρωση του κατασταλτικού πλέγματος, η διεύρυνση του νομοθετικού πλαισίου που απαρτίζεται από ειδικές νομοθεσίες, από ειδικές συνθήκες φυλάκισης, από ειδικά δικαστήρια. Μια σταδιακή αφαίρεση πολιτικών και ατομικών δικαιωμάτων με στόχο την πολιτική αδρανοποίηση των αιχμαλώτων και την απομόνωση τους.

Από τις 2 Μαρτίου ξεκίνησε κυλιόμενη απεργία πείνας από δεκάδες πολιτικούς κρατούμενους με κύριο σκοπό την κατάργηση των επίμαχων νόμων και των εφαρμογών τους, δλδ. των συνθηκών εξαίρεσης. Οι αγωνιστικές τους διεκδικήσεις με όπλο το σώμα τους μας βρίσκουν, εκτός των τειχών, συντασσόμενους και συμπορευόμενους σε έναν αγώνα, ενάντια στο βασικό πλέγμα που ποινικοποιεί την πολιτική αντίσταση. Γι' αυτό, εντός και εκτός των φυλακών, απαιτούμε κι αγωνιζόμαστε για:

- 1) Την κατάργηση του Α' «αντιτρομοκρατικού» νόμου, του άρθρου 187. Του αναβαθμισμένου νόμου περί εγκλήματος που διέυρνε μέσω της ασάφειας του το νομικό πλέγμα και την κατασταλτική δυνατότητα του
- 2) Την κατάργηση του Β' «αντιτρομοκρατικού» νόμου, του άρθρου 187Α. Από αυτόν τον νόμο εκπορεύεται η δίωξη του φρονήματος και η έννοια του υπόπτου στην θέση του κατηγορούμενου. Εφαρμογή αυτής της διεύρυνσης του νόμου επιβάλλει την κάθειρξη ατόμων με στοιχείο τις διαπροσωπικές φιλικές σχέσεις με οργανώσεις που χαρακτηρίζονται 'τρομοκρατία'. Για αυτόν τον νόμο σύντροφοι μας αναρχικοί απεργοί πείνας καταθέτουν την μεταρρυθμιστική πρόταση για την οριοθέτηση του D.N.A και την καταργηση της εισαγγελικής διαταξης για τη βίαιη λήψη του
- 3) Την κατάργηση του κουκουλονόμου. Τού νόμου που ψηφίστηκε αποσκοπώντας στον έλεγχο των διαδηλώσεων.
- 4) Την κατάργηση του νόμου για τις φυλακές τύπου Γ'. Τις φυλακές των οποίων οι συνθήκες περιστέλλουν τα στοιχειώδη ατομικά και πολιτικά δικαιώματα των κρατουμένων εστιάζοντας στην μη πολιτική τους επιβίωση και στην απομόνωση τους
- 5) Την άμεση απελευθέρωση του πολυτραυματία καταδικασμένου για την 17N Σάββα Ξηρού για λόγους υγείας.

*Λευτεριά στους πολιτικούς κρατούμενους,
τους αιχμαλώτους της αστικής δημοκρατίας,
για τον αγώνα τους προς τον δρόμο της απελευθέρωσης απο το κράτος και το κεφάλαιο,
για την πάλη τους προς την κατάργηση των τάξεων,
στον δρόμο της κοινωνικής επανάστασης*

Κοινωνική/ταξική αντεπίθεση, με κάθε τρόπο και κάθε μέσο για την καταστροφή κράτους και κεφαλαίου.

Προς την τάξη δι' εαυτήν, τον ελευθεριακό κομμουνισμό, την αναρχία

Μάρτιος 2015